

Τι είδε ο επενδυτής και αγόρασε Ελληνικό χρέος;

Η εβδομάδα που πέρασε και οι άλλες επτά που ακολουθούν μέχρι τις ευρωεκλογές συνθέτουν πλούσιο χρόνο με σημαντικά οικονομικά και πολιτικά γεγονότα που θα επηρεάσουν καίρια την κοινωνία μας από τον Ιούνιο και μετά. Παρότι οι βασικές παράμετροι του παιχνιδιού μοιάζει να παραμένουν ίδιες, μια νέα παράμετρος δείχνει να δοκιμάζεται στο εκκολαπτόμενο μοντέλο της χώρας, αυτή του επικουρικού δανεισμού από τις αγορές...

Το ερώτημα είναι γιατί οι επενδυτές ρίσκαραν αγοράζοντας από ένα χρέος που ακόμη αμφισβητείται αν είναι βιώσιμο και μάλιστα από μια χώρα οικονομικά και κοινωνικά τόσο καταπονημένη, που σχεδόν μόνο θαύμα θα την έκανε μέσα σε πέντε χρόνια να έχει μαζέψει τα κομμάτια της, να παράγει και να αποδίδει. Από μια σύνθεση αγοραστών που δεν συνηγορεί καθολικά με εικόνα κερδοσκόπων και τοκογλύφων, ποιο είναι το κίνητρο που, για παράδειγμα, ωθεί τους διαχειριστές των οικονομικών ενός συνταξιοδοτικού ταμείου μιας ξένης χώρας να επενδύουν στο δημόσιο χρέος μας;

Μια πρώτη λογική απάντηση είναι ότι το ομόλογο εκδόθηκε με αγγλικό δίκαιο και μάλιστα με την έγκριση της Γερμανίας και την εγγύηση της ΕΚΤ στην οποία πρέπει να προστεθεί και η απειλή της ΕΚΤ ότι θα παρεμβαίνει η ίδια στις αγορές ομολόγων. Ενδεχομένως αυτά να αρκούν για έναν αγοραστή χρέους αφού στην ουσία αγοράζει με την εξασφάλιση του εγγυητή, ο οποίος επιπλέον επιτηρεί και ελέγχει απολύτως την χώρα που το εκδίδει.

Μια δεύτερη λογική απάντηση είναι ότι παρά το ρίσκο κάθε οικονομικής πρόβλεψης ο αγοραστής μπορεί να εμπιστεύεται και να αξιοποιεί κάποιες πληροφορίες για το άμεσο μέλλον, που δεν προβλέπουν ούτε διάλυση της ευρωζώνης, ούτε εντέλει άτακτη χρεοκοπία της χώρας μας.

Μια τρίτη απάντηση που δεν μοιάζει και τόσο παράλογη με βάση τα δεδομένα του παρόντος, έχει να κάνει με το πώς μπορεί να φαντάζεται ένας αγοραστής-επενδυτής κρατικού χρέους το μέλλον αυτής της χώρας. **Ένα μέλλον στο οποίο η χώρα ανακάμπτει σταθεροποιώντας την οικονομία της και επουλώνοντας τις κοινωνικές της πληγές έτσι ώστε να μπορεί να παράγει νέο πλούτο ή μια χώρα αποδεκατισμένη από την οποία μπορεί απλά να προσδοκά ένα νόμιμο πλιάτσικο;**

Ένας Έλληνας θα απαντούσε ότι το πρώτο είναι ένα «όνειρο» για τα ήθη και τις νοοτροπίες της εξουσίας στον τόπο, ενώ το δεύτερο ένας «εφιάλτης» που όμως ενώ τον απεύχεται δεν είναι και βέβαιος ότι θα μπορούσε να τον αποτρέψει. **Μήπως η αλήθεια βρίσκεται κάπου στη μέση;**

Τι τελικά αλλάζει σε αυτήν την κοινωνία υπό την φθοροποιό πίεση της εξυπηρέτησης του χρέους; **Όχι τι θέλουμε να αλλάξει, αλλά τι πραγματικά αλλάζει; Με πιο ακρίβεια: Τι πάει να σταθεροποιηθεί στον πάτο που πιάσαμε;** Ποιες είναι οι πραγματικές εικόνες που θα αντικρύζουμε και θα μας περιέχουν στην χαμηλή πτήση της χώρας; Και για πόσο; Μήπως πολύ πιο βαθιά στον χρόνο από την λήξη ενός 5ετούς ομολόγου των 3 δις;

Μήπως τελικά αυτός ο πάτος είναι και η διαμορφωμένη «νέα σταθερότητα» πάνω στην οποία η κοινωνία σταδιακά θα ωριμάζει και θα προσαρμόζεται αγωνιζόμενη να επιβιώσει και να αποπληρώνει τα χρέη που

διαρκώς θα την φορτώνουν με πάνω-κάτω **αυτήν** την ανεργία, **αυτό** το εισόδημα, **αυτήν** την φορολογία, **αυτήν** την ακριβή ενέργεια, **αυτήν** την πρόνοια, **αυτήν** την προκλητική ανισότητα που θα χαρακτηρίζεται από την εδραίωση **δύο οικονομικών άκρων της τάξης του 30% και από την απουσία μιας δυναμικής μεσαίας τάξης στον ενδιάμεσο χώρο;**

Μήπως αυτή η «σταθερότητα» είναι μια επιπλέον «δομική» εγγύηση για τον διορατικό αγοραστή χρέους ότι θα πάρει το κεφάλαιο που επένδυσε και φυσικά τα κέρδη του; Μήπως αυτά τα τέσσερα χρόνια της αγόγγυστης δοκιμασίας του Ελληνικού λαού άρχισαν να τον πείθουν ότι ο Έλληνας πολίτης θα μπορούσε να δουλεύει και να μοχθεί απλά για να τον ξεχρεώνει από το υστέρημα και την περιουσία του; **Ότι ο Έλληνας πολίτης θα μπορούσε να αποδέχεται τον εξαναγκασμό και την ταπείνωση να δουλεύει και να στερείται για εκείνον και όχι για την δική του ζωή και την οικογένειά του;**

Στις 23 Απρίλη η eurostat θα ανακοινώσει τη δική της εκδοχή για το όποιο πλεόνασμα προέκυψε από τον μόχθο και τα αίμα των Ελλήνων πολιτών. Από αυτό το 30%, ως υπέρβαση του στόχου για το 2013, θα διατεθεί για το χρέος. Αντιλαμβανόμαστε το πώς σύμφωνα με αυτό το μοντέλο **νέες περικοπές, νέοι φόροι και νέες εσωτερικές στάσεις πληρωμών θα μπορούν να οδηγήσουν σε νέα υπερπλεονάσματα από τα οποία πρόθυμοι νέοι αγοραστές χρέους θα μπορούσαν να κερδίζουν στο μέλλον.**

Τι μπόρεσε λοιπόν να δει καθαρά ο επενδυτής μες στην δική μας νύχτα; Μήπως κάτι που εμείς ακόμη δεν έχουμε δει ή **κάτι που προς το παρόν αρνούμαστε να το παραδεχθούμε για τον εαυτό μας και το απορρίπτουμε ως παράλογο και ατιμωτικό;** Και μήπως εντέλει είναι μια ματιά που θα μπορούσε να μας αφυπνίσει έστω και τώρα;

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))